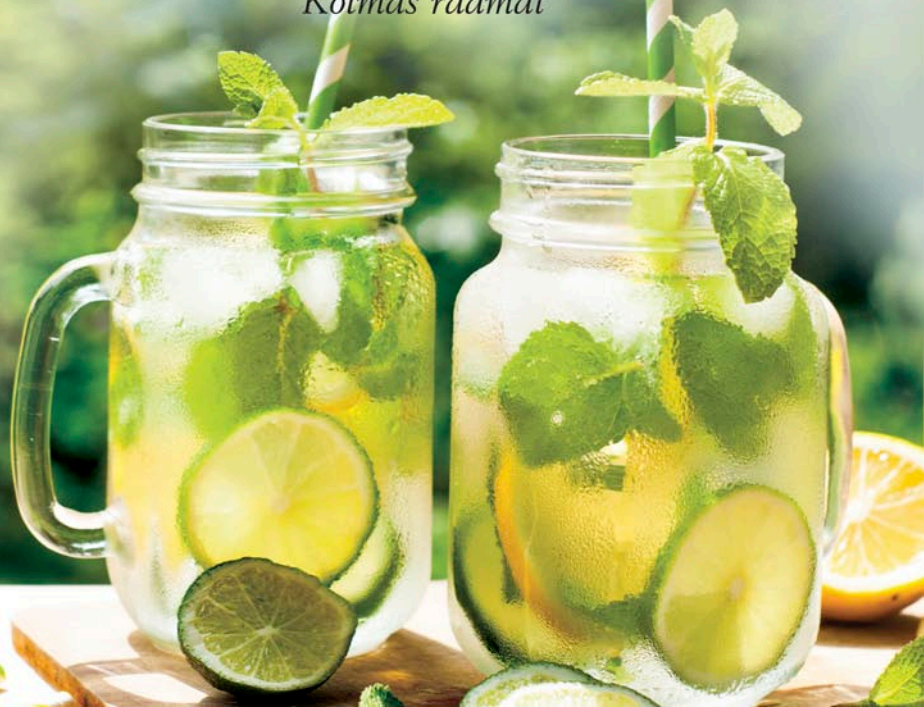

New York Timesi bestsellerite autor

SHERRYL WOODS

Armastusega hoitud

Kolmas raamat

Sherryl Woods

Treasured

2004

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart

Korrektor Inna Viires

Copyright © 2004 by Sherryl Woods

© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B09328617

ISBN 978-9949-82-117-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

TEGELASTE NIMEKIRI

Ben Carlton – ta näeb maailma nüansirikkalt nagu tõelisele kunstnikule kohane. Edukatest vendadest Carltonitest noorima ja vähim auahnena on tal enamasti hea meel, kui teised vennad avalikkuse tähelepanu endale tõmbavad. Ent Beni tundlik hing kisendab kellegi järele, kes tema maailmavaadet jagaks.

Kathleen Dugan – teda pole tarvis veenda, et Ben on andekas kunstnik ja piinatud hing. Edukas galeriioomanik näeb mehe taistes ilu ja tulevikus kuulsussära. Aga selleks, et avada ka Beni silmad, on tarvis midagi enam kui saatuse abistavat kätt. Selleks on vaja Kathleeni meelekindlust.

Destiny Carlton – ta teab, et tema noorim vennapoeg on tragöödia tagajärjel kaks korda kõrvetada saanud. Selleks et veenda Beni uuesti armastama, peab tädi kõikvõimalikke riukaid kasutama ega lepi eitava vastusega. Destiny ei kahtlegi, et on leidnud Kathleenis täiuslikult sobiva naise.

Üks mees, kes on südame armastusele sulgenud, üks suure südamega naine ja Destiny puudutus. Tulemus töötab olla maaliliselt ilus.

I

KATHLEEN DUGANIL OLII seljataga üks säärastest reedeõhtustest vastuvõttudest galeriis, mis pani teda juurdlema, kas ta oleks ehk pidanud kohalikus õppeasutuses kunstiõpetaja ameti vastu võtma. Võib-olla on lihtsam ulatada viieaastastele näpuvärve kui tutvustada noore ja hämmastavalt andeka kunstniku julget säravat loomingut neile, kes eelistavad ilmetut ja maitsetut kraami.

Mõistagi polnud abi sellestki, et Boris Ostronovich kõneles kehvasti inglise keelt ja oli täielik tujuk kunstniku stereotüüp. Mees oli viimased kaks tundi nurgas mossitanud, viinaklaas ühes ja sigaret teises käes. Sigaret oli jäänud süütamata üksnes sel põhjusel, et Kathleen oli ähvardanud vastuvõtu katkestada, kui mees peaks eirama tuleohutusnõudeid, suitsetamiskeeldu ja paljude külastajate isiklikku vastumeelsust.

Kokkuvõttes oli üritus osutunud katastroofiliseks. Kathleen oli valmis süü enda peale võtma. Ta polnud osanud ennustada, kui tähtis on see, et kunstnik inimestega seltsiks ja tühjast-tühjast

lobiseks. Ta oli arvanud, et Borisi tööd müüvad end ise. Aga ta oli jõudnud arusaamisele, et ostmist kaaluvad inimesed kippusid sellest mõttest taganema, kui neil ei õnnestunud kunstnikuga sõnakestki vahetada. Paari minuti pärast, kui galeriist lahkusid ka viimased külalised, tundis Kathleen kiusatust koos Borisiga mossitama hakata. Ja võtta ehk isegi paar kõrvetavat pitsi viina, kui seda peaks veel alles olema.

„Kehv õhtu, kullake?“

Kathleen pööras ümber ja märkas Destiny Carltonit, kes takseeris teda kaastundlikult. Peale selle, et Destiny oli ise kunstnik, oli ta sagedane külaline Kathleeni galeriis, mis asus Virginias Alexandria vanalinnas. Kathleen oli üritanud Destinylt uuemaid maale välja meelitada, et need müüki panna, kuid seni oli Destiny kõik tema lähenemiskatsed tagasi lükanud.

Destiny pidas end viimasel ajal pigem kunstitootajaks kui maalikunstnikuks. Ta väitis, et neil haruvad juhtudel, kui ta üldse pintli haarab, valmivad tal üksnes plätserdised. Ta raius, et tal pole ühtki esitlemisväärtet taiest, sest oli oma Lõuna-Prantsusmaal asuva stuudio juba üle kahekümne aasta tagasi kinni pannud.

Hoolimata pettumusest pidas Kathleen Destinyt heaks sõbraks. Vanemale naisele võis alati loota ja kui ta midagi ei ostnud, siis avamisüritustele ilmus ikkagi. Pealegi olid Destiny tutvused ja arusaamad

kunstimaailmast korduvalt hindamatuks abiks osutunud, kui Kathleen alles galerii sissetöötamisega tegeles.

„Kõige halvem,“ pomises Kathleen sõnad, mida ta poleks kellelegi teisele tunnistanud.

„Ära heida meelt. Vahel ikka juhtub. Sugugi mitte kõik ei oska geeniusi hinnata, kui neid esimest korda näevad.“

Kathleen lõi näost särama. „Järelikult polegi viga minus? Borisi tööd on päriselt hämmastavad?“

„Muidugi,“ kinnitas Destiny veenva entusiasmiga. „Need pole lihtsalt igapäevase maitse. Usun, et ta leiab oma publiku ja saab kenasti hakkama. Tõttõelda rääkisin ajalehe kunstikriitikuga, enne kui too lahkus. Mulle jäi mulje, et ta plaanib positiivse arvustuse kirjutada. Nädala pärast saate hulgaliselt ostusoove. Kohe, kui kolleksionäärid haistavad uut tõusvat tähte, kargavad nad ligi – kaasa arvatud mõni neist, kes täna siit tühjade kätega lahkus.“

Kathleen ohkas. „Aitäh, et seda ütlesid. Hetkeks arvasin juba, et mu oskused on rooste läinud. Tänapäevane õhtu oli minu kui galeriioomaniku suurim lüüripainaja.“

„See oli lihtsalt ajutine tõrge,“ trööstis Destiny. Ta kiikas Borisi suunas. „Kuidas tema sellesse suhtub?“

„Kuna ta rääkis terve õhtu jooksul kõigest paar sõna, isegi siis, kui üritust polnud veel ebaõnnestunuks nimetatud, siis on raske öelda,“ vastas Kathleen.

„Ta kas igatseb oma kodumaa järele või oli tal juba enne avamist kehv suhtumine. Kahtlustan viimast. Enne tänast polnud mul aimugi, kui suur mõju on kunstniku isiklikul sarmil.“

Destiny kostitas teda trööstiva pilguga. „Lõpuks pole sel mingit tähtsust. Kohe, kui kriitikud kuulutavad Borisi nüüdisaegse kunsti geeniuuseks, hakkavad inimesed, kellele ta täna halva mulje jättis, sõprade ees kiitlema, et kohtusid ühel õhtul tolle tusase veidrikust kunstnikuga.“

Kathleen kinkis Destinyle sooja kallistuse. „Suur aitäh, et siia jäid ja mulle seda rääkisid.“

„Tegelikult jäin kauemaks sellepärast, et tahtsin sinuga nelja silma all rääkida.“

„Ah soo?“

„Mis plaan sul tänapühaks on, Kathleen? Kas sõidad Providence'i perele külla?“

Kathleen kortsutas kulmu. Ta oli just samal päeval pidanud oma rahaka seltskonnadaamist emaga pingelise vestluse ja teatanud, et kavatseb Alexandriasse jääda. Talle oli meelde tuletatud, et Duganite suguvõsa kolmel põlvkonnal on kombeks kõigi suurte pühade ajal kokku saada. Tema puudumine solvavat perekonda ja lõhkuvat traditsioone. Ja nii edasi samas vaimus. Jutuajamine oli olnud ääretult tüütu ja etteaimatav ning just seetõttu oli Kathleen helistamist selle päeva hommikuni edasi lükanud. Prudence Duganit polnud lihtne heidutada, ent Kathleen oli endale kindlaks jäänud.

„Tegelikult jään hoopis linna,“ vastas ta Destinyle. „Mul on palju tööd. Ja ma ei taha pühade nädalavahetusel galeriid sulgeda. Usun, et reedel ja laupäeval õitseb äri paremini.“

Destiny vaatas Kathleeni säravate silmadega. „Sel juhul oleks mul hea meel, kui sa veedaksid tänupäha koos minu perega. Me koguneme Beni farmis. Middleburg on praegusel aastaajal imeilus.“

Kathleen takseeris sõbratari umbusklikult. Ehkki nad olid viimastel aastatel headeks tuttavateks saanud, polnud Destiny teda varem ühelegi pereüritusele kutsunud.

„Kas ma ei sega teid?“ küsis Kathleen.

„Muidugi mitte. See on lihtne õhtusöök koos pereliikmete ja mõne hea sõbraga. Ühtlasi saad mu vennapoja maale näha ja nende kohta professionaalse hinnangu anda.“

Kathleeni kahtlused süvenesid. Ta teadis suurepäraselt, et Destinyl on kunstile sama palju silma kui tal endal. Ta teadis sedagi, et Ben Carlton maalis enda sõnul lihtsalt hobi korras, lõbu pärast. Kathleeni andmetel polnud mees ühtki tööd müüki pannud. Ta oletas, et selleks on kindel põhjus – tõenäoliselt sai Ben isegi aru, et ei suuda kunstimaailmas läbi lüüa.

Ajakirjanduses vendade Carltonite kohta ilmunud artiklid olid eraklikust noorimast vennast vaid põgusalt üle libisenud. Ben hoidis rambivalgusest eemale, tegemaks ruumi ärimehel ja poliitikule

Richard Carltonile ning jalgpallitäht Mack Carltonile. Liikusid kõlakad traagilise lõpuga armuloost, mis oli Beni maapakku saatnud, ent kuulujutud ei olnud ametlikku kinnitust leidnud. Igal juhul kasutati Benist rääkides kõige sagedamini omadussõna „mõtlik“.

„Kas ta kaalub oma tööde müümist?“ uuris Kathleen ettevaatlikult, selgitamaks välja, mis sõbrataril plaanis on. Võimalus esimesena Ben Carltoni maale esitleda oluks kahtlemata suur eelis. Kindlasti tunneb avalikkus huvi Carltoni vastu, kes on seni madalat profiili hoidnud – olgu tema maalid head või mitte.

„Jumala eest, ei!“ kostis Destiny veidi pahaselt. „Ta on selles asjas väga kangekaelne, aga ma tahaksin teda veenda, et nii suurt annet ei tohi vanas tuulises laudas varjul hoida.“

„Arvad, et suudad panna ta meelt muutma, ehkki see pole varem õnnestunud?“ küsis Kathleen silmanähtava skeptilisusega. Destinyl oli ohtralt kogemusi lemmikloomadega seotud heategevusorganisatsioonide tarvis miljonite dollarite väljameelitamisega. Miks ta ei peaks suutma veenda oma vennapoega, et too on andekas?

„Võib-olla. Sinult saaks ta sellele vähemalt kinnitust. Ta arvab, et minu maitse on kallutatud.“

Kathleen, kes ei suutnud vastu panna kiusatusele uut põnevat talenti avastada, noogutas viimaks. Ta kinnitas endale, et tahab näha maale, mitte toda sala-

pärast meest. „Veedan tänapüha meelsasti teiega. Kus ja millal?“

Destiny lõi näost särama. „Saadan sulle hommi- kul täpsemad juhtnöörid.“ Ta liikus ukse poole, näol veidralt rahulolev ilme. „Ah jaa, pane selga too erk- punane siidtuunika, mida sa kandsid Carlucci näitu- sel. Nägid tol õhtul vapustav välja.“

Ta tegi minekut, enne kui Kathleen jõudis vas- tata, ent tema sõnad hakkasid Kathleeni peas tõsist häirekella lööma. Washingtoni piirkonnas teadsid kõik seltskonnainimesed, et Destinyl on kosjasobi- tamiskalduvus. Ehkki tema salasepitsused ei puudu- tanud otseselt Richardi ja Macki kihlumist või abiel- lumist, liikusid hästiinformeeritute seas tema kohta arvukad kõlakahad. Ja kõik ootasid, mis Destinyl on plaanis Beniga, et temagi altari ette saata.

Kathleen jõllitas lahkujale järele. „Unusta ära,“ sosistas ta Destiny eemalduvale seljale. „Ma ei otsi abikaasat, iseäranis veel haavatud kunstniku- tüüpi.“

See mehetüüp oli talle liigagi tuttav. Ta oli ühe säärase isendiga abiellunud, tülitsenud ja lahutanud. Ja ehkki temast oli tänu sellele saanud kogemustega galeriiomanik, kes oskas kunstnike temperamendiga ümber käia, oli ta endale vandunud, et ei lase enam eales ühelgi kunstnikul end jalust niita.

Tim Radnor oli olnud nende tutvumise alguses lahke ja tähelepanelik. Ta oli Kathleeni jumaldanud ja oma muusaks nimetanud. Ent kui mehe töötegemine